

# Kuba mitt i hungerspelen

## Kuba mitt i hungerspelen

?Damerna i Vitt? och andra dissidentgrupper publicerade ett uttalande mot EUs överenskommelse med Kuba om att normalisera de bilaterala förbindelserna. De tänkte pressa Bryssel att återuppta de ekonomiska påtryckningarna på örriket.

En av Joven Cuba-bloggens medlemmar skrev: ?om det någon gång skulle hända att jag känner mig trött, om jag skulle få för mig att det inte längre finns så många skäl för att försvara Revolutionen, behöver jag bara sätta mig och titta på videor om kontrarevolutionen. De är rena lektionerna, de sopar undan varje tvivel och laddar batterierna för att fortsätta kampen.?

Jag skriver detta för jag helt och hållet förstod många kubaners reaktion när de insåg att dessa grupper tänker försöka stänga in dem igen, när Miamis anticastrister och Kubas ?dissidenter? kritiserar Europa och applåderar Trumps politik mot den kubanska nationen. Washingtons åtgärder visar med all önskvärd tydlighet vilka ?fienderna? är, vilket politiskt är till fördel för Revolutionen. Men, de skadar nationen, vars ekonomi ? såväl landets som familjernas ? blir lidande av nerdragning av förbindelserna med USA.

Det var för bedrövligt att se dessa ?kubanska folkets räddare? applådera Trump och sjunga USAs nationalsång med handen på hjärtat. Det kan bara tävla med den dissident som springande ?paraderade? på Revolutionstorget med USAs fana i höjden.

Kubas regering anklagar dem hela tiden för att vara ?Imperiets legoknektar?, men det måste erkännas att oppositionen ger den rätt. Det skulle också kunna sägas att den officiella propagandan i väldigt liten utsträckning utnyttjar de bilder som dissidenterna skänker dem.

Anticastrismen verkar inte ha några generationsproblem, ungdomar som Rosa María Payá eller Antonio Rodiles fortsätter med samma strategi som 60-talets: att trycka på USA för att störta Revolutionen. Det var inte av en händelse som de satte sig i knäet på de som invaderade Grisbukten.

Bland de dissidenter som var närvarande den 16 juni utmärker sig Jorge Luis García (känd som Antúnez), som applåderade men ändå inte var nöjd. Han tyckte att Trumps åtgärder var för mjuka, som han skrev i ett brev till Vita Huset med krav på hårdare tag.

Antúnez kräver att Ekonomiska Embargot (USAs Kubablockad ö.a.) ska utsträckas till fria händer för Washington att använda ?alla tänkbara påtryckningar? och anta en ?politik mot Havanna utan minsta lilla eftergift?.

Han vill att Kuba ska sättas tillbaka på listan över ?länder som främjar terrorism?, som det ?aldrig borde ha tagits bort ifrån? och uttalar sig mot allt kulturellt utbyte mellan de två nationerna. Jämfört med Antúnez verkar Trump försiktig och måttfull.

Att föreslå ledaren för världens största militära och ekonomiska makt att använda varje tänkbar påtryckning mot ditt eget land är inget nytt, den stämmer precis med den strategi som rått sedan skäggens seger.

Oppositionen satsade hela tiden på att USA på ett eller annat sätt skulle krossa Kubas Revolution och sedan som den goda grannen överlämna nationen åt dem som gäva. Detta resonemang ledde dem till nederlag gång efter annan sedan 1959.

Fortfarande idag anklagar de president Kennedy för att inte ha givit Pentagon order att angripa Kuba när de ?hjältomodiga? medlemmarna i brigad 2506 allihop hade kapitulerat i Grisbukten mindre än 72 timmar efter landstigningen.

Dessa antikommunistiska kämpar är väldigt orättvisa för det var de själva som gjorde att den militära operationen misslyckades när de inte kunde göra motstånd tillräckligt länge. De är dessutom otacksamma för det var JFK som räddade dem genom överenskommelsen med Fidel Castro att utväxla dem mot barnmatskompotter.

Med sådana kompisar är det inte underligt att dissidenterna blir utfrusna, alla kubaner vet att det är de fattigaste, de svagaste, de mest sårbara som ?på köpet? får betala för denna ?påtryckningsstrategi? i dessa hungerspel.

Det 'Damerna i vitt' och Antúnez vill, det som Rosa María Payá och Rodiles kräver är en återgång till trakasserierna mot de kubaner som håller stånd, de som statssekreterare Lester D. Mallory präntade ner i svart på vitt den 6 april 1960, ordern som föreskrev iscensättning av en 'skicklig och diskret' handlingsplan som berövar 'Kuba pengar och leveranser, får att minska deras finansiella tillgångar och reallönerna och framkalla hunger, förtvivlan och att regeringen störtas.'

Fernando Ravsberg, Cartas desde Cuba  
170713

Översättning Eva Björklund